

Sygn. akt II K 291/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 31 stycznia 2017 roku

Sąd Rejonowy w Łukowie II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący SSR Mariusz Brojek

Protokolant sekr. sądowy Marta Sadło

bez udziału prokuratora

po rozpoznaniu w dniach 20 września, 25 października i 12 grudnia 2016 roku oraz 31 stycznia 2017 roku sprawy **R. U.** syna J. i B. z domu K. urodzonego (...) w S.

oskarżonego o to, że:

w dniu 17 stycznia 2016 roku w S. woj. (...) będąc uprzednio prawomocnie skazanym przez Sąd Rejonowy w Łukowie wyrokami sygn. akt IVK 798/02, II K 190/07, II K 1298/09 oraz II K 255/15 za prowadzenie pojazdu mechanicznego w stanie nietrzeźwości jechał jako kierujący samochodem osobowym marki N. (...) o nr rej. (...) w ruchu lądowym będąc w stanie nietrzeźwości (przebadany Alkometrem z wynikami: I-1,24 mg/l, II-1,27 mg/l, III- 1,23 mg/l, IV-1,16 mg/l, V-1,14 mg/l, VI-1,21 mg/l)

tj. o przestępstwo z art. art. 178a § 4 k.k. w zw. z art. 178a § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.

orzeka

- oskarżonego R. U. uznaje winnym tego, że w dniu 17 stycznia 2016 roku w S. województwa (...) będąc uprzednio prawomocnie skazanym przez Sąd Rejonowy w Łukowie wyrokami z dnia 27 marca 2003 roku w sprawie o sygn. akt IVK 789/02, z dnia 6 grudnia 2007 roku w sprawie o sygn. akt II K 190/07, z dnia 7 kwietnia 2010 roku w sprawie o sygn. akt II K 1298/09 oraz z dnia 18 maja 2015 roku w sprawie o sygn. akt II K 255/15 za prowadzenie pojazdu mechanicznego w stanie nietrzeźwości jechał jako kierujący samochodem osobowym N. (...) o nr rejestracyjnym (...) w ruchu lądowym będąc w stanie nietrzeźwości, przy czym czynu tego dopuścił się w ciągu 5 lat po odbyciu co najmniej 6 miesięcy kary pozbawienia wolności orzeczonej za umyślne przestępstwa podobne, to jest przestępstwa wyczerpującego dyspozycję art. 178a § 4 k.k. w związku z art. 178a § 1 k.k. w związku z art. 64 § 1 k.k. i za czyn ten na podstawie art. 178a § 4 k.k. wymierza mu karę 2 (dwóch) lat pozbawienia wolności;

- na podstawie art. 42 § 3 k.k. orzeka wobec oskarżonego R. U. środek karny w postaci dożywotniego zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych;

- na podstawie art. 43a § 2 k.k. orzeka wobec oskarżonego R. U. środek karny w postaci świadczenia pieniężnego na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej w wysokości 15.000 (piętnastu tysięcy) złotych;

- na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. zwalnia oskarżonego R. U. od obowiązku ponoszenia kosztów sądowych w całości, wydatkami w sprawie obciążając Skarb Państwa.

POUCZENIE

1. W terminie zawitym 7 (siedmiu) dni od daty ogłoszenia wyroku strona, podmiot określony w art. 416, a gdy ustawa przewiduje doręczenie wyroku, od daty jego doręczenia, strona, a w wypadku wyroku warunkowo umarzającego postępowanie, wydane na posiedzeniu, także pokrzywdzony / pokrzywdzona, mogą złożyć wniosek o sporządzenie na piśmie i doręczenie uzasadnienia wyroku. Sporządzenie uzasadnienia z urzędu nie zwalnia strony, wymienionego podmiotu oraz pokrzywdzonego / pokrzywdzonej od złożenia wniosku o doręczenie uzasadnienia. Wniosek składa się na piśmie. Wniosek nie pochodzący od oskarżonego powinien wskazywać tego z oskarżonych, którego dotyczy.

Wniosek powinien zawierać: oznaczenie organu, do którego jest skierowany, oraz sprawy, której dotyczy; oznaczenie oraz adres wnoszącego pismo; treść wniosku; datę i podpis składającego pismo. Za osobę, która nie może się podpisać, pismo podpisuje osoba przez nią upoważniona, ze wskazaniem przyczyny złożenia swego podpisu. We wniosku należy wskazać, czy dotyczy całości wyroku czy też niektórych czynów, których popełnienie oskarżyciel zarzucił oskarżonemu / oskarżonej, bądź też jedynie rozstrzygnięcia o karze i o innych konsekwencjach prawnych czynu. Wniosek nie pochodzący od oskarżonego / oskarżonej powinien również wskazywać oskarżonego / oskarżoną, którego / której dotyczy § 2. Dla oskarżonego pozbawionego wolności, który nie ma obrońcy i nie był obecny podczas ogłoszenia wyroku, termin wymieniony w § 1 biegnie od daty doręczenia mu wyroku.

3. 3 (art. 119 k.p.k. i art. 422 § 1 i 2 k.p.k.).

Czynność procesowa dokonana po upływie terminu zawitego jest bezskuteczna (art. 122 § 1 k.p.k.).

Do biegu terminu nie wlicza się dnia, od którego liczy się dany termin. Jeżeli koniec terminu przypada na dzień uznany przez ustawę za dzień wolny od pracy, czynność można wykonać następnego dnia (art. 123 § 1 i 3 k.p.k.).

Termin jest zachowany, jeżeli przed jego upływem pismo zostało nadane w placówce podmiotu zajmującego się doręczaniem korespondencji na terenie Unii Europejskiej, w polskim urzędzie konsularnym lub złożone przez żołnierza w dowództwie jednostki wojskowej albo przez osobę pozbawioną wolności w administracji odpowiedniego zakładu, a przez członka załogi polskiego statku morskiego – kapitanowi statku (art. 124 k.p.k.).

Jeżeli niedotrzymanie terminu zawitego nastąpiło z przyczyn od strony niezależnych, strona w zawitym terminie 7 (siedmiu) dni od daty ustania przeszkody może zgłosić wniosek o przywrócenie terminu, dopełniając jednocześnie czynności, która miała być w terminie wykonana (art. 126 § 1 k.p.k.).

2. Od wyroku sądu pierwszej instancji stronom, podmiotowi określonemu w art. 416, a pokrzywdzonemu / pokrzywdzonej od wyroku warunkowo umarzającego postępowanie, wydane na posiedzeniu, przysługuje apelacja (art. 444 § 1 k.p.k.).²⁾

3. Termin zawity do wniesienia apelacji wynosi 14 (czternaście) dni i biegnie dla każdego uprawnionego od daty doręczenia mu wyroku z uzasadnieniem (art. 122 § 2 k.p.k. i art. 445 § 1 k.p.k.).

4. Apelację wnosi się na piśmie do sądu, który wydał zaskarżony wyrok (art. 428 § 1 k.p.k.).

5. Oskarżony / oskarżona ma prawo do korzystania przy sporządzeniu apelacji z pomocy ustanowionego przez siebie obrońcy (art. 6 k.p.k. i art. 83 § 1 k.p.k.), a strona inna niż oskarżony / oskarżona może ustanowić pełnomocnika (art. 87 § 1 k.p.k.). Do czasu ustanowienia obrońcy przez oskarżonego / oskarżoną pozbawionego / pozbawioną wolności, obrońcę może ustanowić inna osoba (art. 83 § 1 k.p.k.). Apelacja od wyroku sądu okręgowego, która nie pochodzi od prokuratora lub pełnomocnika będącego radcą prawnym, powinna być sporządzona i podpisana przez adwokata lub radcę prawnego (art. 446 § 1 k.p.k.).

6. Wydatki związane z ustanowieniem obrońcy albo pełnomocnika wykląda strona, która go ustanowiła (art. 620 k.p.k.).

7. Oskarżony / oskarżona / pokrzywdzony / pokrzywdzona w wypadku wydania na posiedzeniu wyroku warunkowo umarzającego postępowanie / oskarżyciel posiłkowy / oskarżyciel prywatny nieposiadający / nieposiadająca obrońcy / pełnomocnika może złożyć wniosek o wyznaczenie obrońcy / pełnomocnika w celu sporządzenia apelacji. Wnioskujący może zostać obciążony kosztami wyznaczenia takiego obrońcy / pełnomocnika (art. 444 § 2 i 3 k.p.k.).
8. Obrońca / pełnomocnik z urzędu wyznaczany jest z listy obrońców / pełnomocników lub jest pozbawiony wolności (art. 81a § 1 k.p.k. i art. 88 zd. 2 k.p.k.).
9. Wniosek o wyznaczenie obrońcy / pełnomocnika z urzędu prezes sądu, sąd lub referendarz sądowy rozpoznaje niezwłocznie. Jeżeli okoliczności wskazują na konieczność natychmiastowego podjęcia obrony / reprezentacji, prezes sądu, sąd lub referendarz sądowy, telefonicznie lub w inny sposób stosownie do okoliczności, powiadamia stronę oraz obrońcę / pełnomocnika o wyznaczeniu obrońcy / pełnomocnika z urzędu (art. 81a § 2 i 3 k.p.k. i art. 88 zd. 2 k.p.k.).
10. Strona może mieć jednocześnie nie więcej niż trzech obrońców albo pełnomocników (art. 77 k.p.k. i art. 88 zd. 2 k.p.k.).
11. Apelację co do winy uważa się za zwróconą przeciwko całości wyroku (art. 447 § 1 k.p.k.).
12. Apelację co do kary uważa się za zwróconą przeciwko całości rozstrzygnięcia o karze i środkach karnych (art. 447 § 2 k.p.k.).
13. Apelację co do środka karnego uważa się za zwróconą przeciwko całości rozstrzygnięcia o środkach karnych. Zaskarżyć można również brak rozstrzygnięcia w przedmiocie środka karnego (art. 447 § 3 k.p.k.).
14. 3W apelacji można podnosić zarzuty, które nie stanowiły lub nie mogły stanowić przedmiotu zażalenia (art. 447 § 4 k.p.k.).
15. Podstawą apelacji nie może być błąd w ustaleniach faktycznych przyjęty za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia, oraz rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przepadku lub innego środka, związane z treścią zawartego porozumienia w sprawie wydania wyroku skazującego, wymierzenia określonej kary lub środka karnego, orzeczenie przepadku lub środka kompensacyjnego lub rozstrzygnięcia w przedmiocie poniesienia kosztów procesu (art. 447 § 5 k.p.k.).
16. Prezes sądu pierwszej instancji odmówi przyjęcia apelacji, jeżeli apelacja zostanie wniesiona po terminie lub przez osobę nieuprawnioną albo jest niedopuszczalna z mocy ustawy (art. 429 § 1 k.p.k.).
17. Jeżeli oskarżony / oskarżona jest nieletni / nieletnia lub ubezwłasnowolniony / ubezwłasnowolniona, jego / jej przedstawiciel ustawowy lub osoba, pod której pieczęcią oskarżony / oskarżona pozostaje, może podejmować na jego / jej korzyść wszelkie czynności procesowe, a przede wszystkim wnosić środki zaskarżenia, składać wnioski oraz ustanowić obrońcę (art. 76 k.p.k.).
18. (inne informacje wskazane przez sąd, nieuwzględnione w pkt 1-17) ³⁾

Wyjaśnienie:

W treści pouczenia, w nawiasach wskazano między innymi podstawę prawną danego twierdzenia; użyty skrót „k.p.k.” oznacza ustawę z dnia 6 czerwca 1997 r. – Kodeks postępowania karnego, której tekst został zamieszczony w Dzienniku Ustaw z 1997 r. Nr 89, poz. 555 i niektórych Dziennikach opublikowanych później.

- 1) stosuje się w sprawach o przestępstwa, z wyłączeniem spraw o przestępstwa skarbowe

2) o ile przepisy nie stanowią inaczej; jeśli przepis stanowi inaczej to należy pouczyć strony stosownie do brzmienia tego przepisu

3) uwzględnia się, o ile sąd tak postanowi

II K 291/16

UZASADNIENIE

Na podstawie dowodów przeprowadzonych w toku rozprawy głównej Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Wieczorem 17 stycznia 2016 roku M. G. (1) i M. G. (2) robiąc zakupy w sklepie (...) w S. zauważyli, że przy kasie znajduje się nietrzeźwy mężczyzna, który podczas płacenia za zakupy miał problemy z odliczeniem pieniędzy. Kiedy wyszli na parking przed sklepem spostrzegli, że mężczyzna ten wsiadł do swego samochodu i odjechał, dlatego M. G. (1) wraz ze swą towarzyszką pojechał za nim i powiadomił o powyższym telefonicznie Policję. Po zatrzymaniu się przez wspomnianego nietrzeźwego kierującego podszedł do jego auta i odebrał mu kluczyki, które przekazał przybyłym w to miejsce policjantom z patrolu. Ujętym przez wymienionego nietrzeźwym kierowcą okazał się R. U., który to został zatrzymany. Podczas rozmowy z policjantami, którzy – podobnie jak wspomniany wcześniej M. G. (1) – wyczuli od niego silną woń alkoholu z ust, a ponadto zauważyli trudności w utrzymaniu równowagi i wypowiedaniu się, przyznał on, że wypił kilka piw i jechał samochodem, bo „nikt mu nie może tego zabronić”.

/ **dowód** : zeznania świadka M. G. - k. 107; zeznania świadka M. G. – k. 106v-107; zeznania świadka P. M. – k. 107-107v6; zeznania świadka M. Ł. - k. 124-124v/

Z uwagi na powyższe okoliczności R. U. został przewieziony do Komisariatu Policji w S. w celu przeprowadzenia tam badania wydychanego przez niego powietrza na zawartość alkoholu. Ponieważ wymieniony nie był w stanie poddać się temu badaniu został on następnie przewieziony do Ł. na sprawdzenie jego stanu trzeźwości poprzez badanie krwi, jednakże w siedzibie Komendy Powiatowej Policji podjęto jeszcze ponownie – tym razem skutecznie – próbę badania go za pomocą urządzenia kontrolno-pomiarowego Alkometr A2.0. Przeprowadzone badania wykazały, że w trzech przeprowadzonych kolejno po sobie pomiędzy godziną 21¹⁸ (...), powtarzanych próbach, stwierdzono: 1,24 i 1,27 mg alkoholu w litrze wydychanego powietrza, następnie 1,29 i 1,16 mg alkoholu w litrze wydychanego powietrza oraz 1,14 i 1,21 mg alkoholu w litrze wydychanego powietrza. Analiza tych wyników prowadzi do wniosków, że R. U. między godziną 21¹⁸ ÷ (...) następnie między godziną 22²⁶ ÷ (...) znajdował się prawdopodobnie w fazie post-absorpcyjnej, co oznacza, iż zakończył konsumpcję alkoholu prawdopodobnie nie później niż około 60 minut przed między dwoma pierwszymi pomiarami, czyli nie później niż około godziny 20¹⁸ ÷ 20²¹, choć rzeczywistego czasu tej konsumpcji i ilości faktycznie wypitego alkoholu na podstawie tych wyników nie można jednoznacznie określić. Niewątpliwym jest jednak, że w czasie popełnienia zarzucanego mu czynu znajdował się on w stanie nietrzeźwości

/ **dowód** : zeznania świadka P. M. – k. 107-107v; zeznania świadka M. Ł. - k. 124-124v; zeznania świadka W. B. – k. 124v-125; zeznania świadka M. G. – k. 125; protokoły użycia alkometru i świadectwo wzorcowania - k.2-5; opinia toksykologiczna (retrospektywna) – k. 154-158/

U R. U., który nie jest chory psychicznie, ani upośledzony umysłowo, zdiagnozowano zespół uzależnienia od alkoholu oraz organiczne zaburzenia osobowości. Wymieniony w czasie dokonywania zarzucanego mu czynu miał w pełni zachowaną zarówno zdolność rozpoznania jego znaczenia, jak i zdolność pokierowania swym postępowaniem, a w czasie popełnienia zarzucanego mu czynu znajdował się w stanie upicia zwykłego. Zdaniem biegłych winien on podjąć systematyczne leczenie odwykowe w związku ze wskazanym uzależnieniem.

/ **dowód** : opinia sądowo-psychiatryczna – k. 46-50/

R. U. ma 63 lata, posiada wykształcenie średnie techniczne, z zawodu jest technikiem mechanikiem, który przed osadzeniem w zakładzie karnym utrzymywał się z renty w wysokości 760 złotych miesięcznie oraz z pracy w firmie

sprzątającej, gdzie uzyskiwał od 1200 do 1500 złotych miesięcznie. Jest on rozwiedziony, ma jedno dorosłe dziecko, nie posiada nikogo na swym utrzymaniu; nie ma majątku większej wartości. Oskarżony był od 2003 roku czterokrotnie karany sędownie przez Sąd Rejonowy w Łukowie:

- wyrokiem z dnia 27 marca 2003 roku w sprawie o sygn. akt IV K 789/02 orzeczono wobec niego za czyn z art. 178a § 1 k.k. karę 80 stawek dziennych grzywny po 20 złotych każda, 3 lata zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych i nałożono obowiązek zapłaty 300 złotych tytułem świadczenia pieniężnego,

- wyrokiem z dnia 6 grudnia 2007 roku w sprawie o sygn. akt II K 190/07 za czyn z art. 244 k.k. w zbiegu z art. 178a § 1 k.k. w związku z art. 11 § 2 k.k. na karę 6 miesięcy pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na 3-letni okres próby, 100 stawek dziennych grzywny po 10 złotych każda, 4 lata zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych i podanie wyroku do publicznej wiadomości, odbytą w całości z dniem 19 kwietnia 2012 roku,

- wyrokiem z dnia 7 kwietnia 2010 roku w sprawie o sygn. akt II K 1298/09 za czyn z art. 244 k.k. w zbiegu z art. 178a § 1 k.k. w związku z art. 11 § 2 k.k. na karę roku pozbawienia wolności, 4 lata zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych, odbytą w całości z dniem 8 marca 2014 roku oraz

- wyrokiem z dnia 18 maja 2015 roku w sprawie o sygn. akt II K 255/15 za czyn z art. 178a § 4 k.k. w związku z art. 178a § 1 k.k. w związku z art. 64 § 1 k.k. na karę roku pozbawienia wolności, 6 lat zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych.

/dowód: dane osobopoznawcze oskarżonego – k. 28, dane o karalności oskarżonego – k. 24-26, 85-86, 153; dane o stanie majątkowym – k. 27, 35-38; odpisy wyroków wraz z danymi co do odbycia kar - k. 7-8, 17-23/

Oskarżony przesłuchany w toku przewodu sądowego nie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu i wyjaśnił, że był badany tylko jeden raz, a nie kilkakrotnie jak to zostało odnotowane oraz że alkohol, a konkretnie piwo, pił po zatrzymaniu go w drodze ze S. do Ł., w radiowozie. Równocześnie oznajmił, że mówił o tym podczas przesłuchania go przez policjanta, ale nie zostało to zapisane. Potwierdził także złożone w toku postępowania przygotowawczego oświadczenie, że nie przyznaje się do popełnienia zarzucanego mu czynu i odmawia składania wyjaśnień.

Wyjaśnienia oskarżonego w zasadzie ograniczają się do podnoszenia okoliczności mających w sposób najprostszy i dość naiwny obalić wersję, jaka wynika z innych dowodów przeprowadzonych w sprawie – w szczególności z zeznań świadków M. G. (2) i M. G. (1) oraz P. M. (2) i M. Ł. (2) oraz dowodu z przeprowadzonych badań przy użyciu alkometru i dowodu z opinii toksykologicznej. Nie znalazły one jednak potwierdzenia w zgromadzonym materiale dowodowym, co do całości którego pozostają w wyraźnej opozycji.

O zupełnym braku wiarygodności wyjaśnień R. U. co do faktu głównego Sąd przesądził, dając walor wiarygodności zeznaniom wspomnianych wyżej świadków oraz weryfikując te wyjaśnienia zeznaniami W. B. (2) i M. G. (6) na okoliczność prawidłowości przeprowadzenia badania alkometrem i przesłuchania podejrzanego i – co najważniejsze – opartą na wskazaniach wiedzy opinią toksykologiczną, sporządzoną przez biegłych specjalistów z Pracowni Toksykologii Sądowej Katedry i Zakładu Medycyny Sądowej (...) w Ł., która w sposób zdecydowany i jednoznaczny wyklucza możliwość uzyskania takich wyników, jak te stwierdzono u oskarżonego wartości w przypadku spożycia przezeń takiej ilości i rodzaju alkoholu, jakie podał w swych wyjaśnieniach na rozprawie.

Zeznania świadka M. G. (1) w sposób szczegółowy opisują zarówno w jakich okolicznościach doszło do samego zdarzenia, tj. jazdy przez oskarżonego w stanie nietrzeźwości po drodze publicznej, co je poprzedzało, jak też i wygląd oraz zachowanie oskarżonego. Potwierdzają je praktycznie w całości zeznania M. G. (2), a uzupełniają, tworząc logiczny ciąg, zeznania funkcjonariuszy Policji P. M. (2) i M. Ł. (2), którzy pełniąc służbę patrolową zatrzymali ujętego przez M. G. (1) oskarżonego.

Zeznania świadków P. M. (2), M. Ł. (2), W. B. (2) i M. G. (6) - funkcjonariuszy Policji z Komisariatu w S. oraz z Komendy Powiatowej Policji w Ł., którzy wykonywali czynności służbowe związane z zatrzymaniem oskarżonego

i badaniem jego stanu trzeźwości oraz przesłuchaniem go w charakterze podejrzanego w toku dochodzenia Sąd obdarzył w pełni walorem wiarygodności, bowiem są one spójne, logiczne, pochodzą od osób pełniących funkcję publiczną, cieszących się dobrą opinią, spośród których żadna nie miała żadnego interesu w przedstawianiu relacji nieprawdziwych, a dodatkowo w ocenie takiej utwierdza Sąd rzeczowość i spokój w trakcie ich składania na rozprawie. Ponadto – świadkowie ci nie tylko zrelacjonowali czynności wykonywane z udziałem oskarżonego, ale też mówili o swych standardowych zachowaniach w sytuacjach takich, jak te w których brali udział, a zważywszy, iż u każdego z wymienionych świadomości w zakresie odpowiedzialności karnej za zeznanie nieprawdy lub zatajenie prawdy jest z całą pewnością wyższa niżli przeciętnego obywatela, to także stanowiło niewątpliwie barierę przez złożeniem przez któregokolwiek z nich zeznań niezgodnych z prawdą.

Sąd dał także w całości wiarę złożonym w sprawie opiniom biegłych: zespołu dwu lekarzy psychiatrów – w zakresie poczytalności oskarżonego *in tempore criminis* oraz biegłych specjalistów z Pracowni Toksykologii Sądowej Katedry i Zakładu Medycyny Sądowej (...) w L.. W ocenie Sądu wszyscy ci biegli, opiniujący na bazie specjalistycznej, fachowej wiedzy i doświadczenia zawodowego dokonali prawidłowych ocen w oparciu o zgromadzony w sprawie materiał dowodowy oraz przeprowadzone samodzielnie badania, a treść tychże opinii nie budziła wątpliwości, czyniąc je dowodami jasnymi i zupełnymi, nie wymagającymi uzupełnienia i tym samym spełniającymi wymogi art. 200 § 2 k.p.k. Opinie te nie były kwestionowane przez żadną ze stron, zaś opinia toksykologiczna dopuszczona na etapie postępowania sądowego posłużyła ponadto do weryfikacji wyjaśnień złożonych na rozprawie przez oskarżonego.

Mając na uwadze wielokrotnie podnoszony – zarówno w nauce procesu karnego, jak i w orzecznictwie Sądu Najwyższego – nakaz zachowania szczególnej ostrożności w ocenie wiarygodności wyjaśnień oskarżonego, jako środka dowodowego pochodzącego od osoby najżywiej zainteresowanej rozstrzygnięciem dłań korzystnym oraz ocenę pozostałych dowodów w sprawie przeprowadzonych Sąd uznał wyjaśnienia oskarżonego R. U. wyłącznie za linię obrony mającą na celu uniknięcie odpowiedzialności karnej i to dość naiwną, by nie nazwać jej infantylną wręcz, sprzeczną z zasadami logicznego rozumowania i doświadczenia życiowego.

Nadto Sąd oparł się na dowodach z dokumentów zgromadzonych w aktach sprawy, które nie były kwestionowane przez strony, a ich prawdziwość i autentyczność nie budziły wątpliwości.

W związku z powyższym, Sąd zważył co następuje:

R. U. został oskarżony o popełnienie występku z art. 178a § 4 k.k. w związku z art. 178a § 1 k.k. w związku z art. 64 § 1 k.k. i Sąd przypisał oskarżonemu czyn w postaci zarzuconej w akcie oskarżenia. Przepęstwo tak zakwalifikowane popełnia ten, kto znajdując się w stanie nietrzeźwości lub pod wpływem środka odurzającego, prowadzi pojazd mechaniczny w ruchu lądowym, wodnym lub powietrznym, będąc wcześniej prawomocnie skazanym za prowadzenie pojazdu mechanicznego w stanie nietrzeźwości (...).

Ma ono charakter powszechny, może je popełnić każdy, przy czym należy do przestępstw formalnych, z abstrakcyjnego narażenia na niebezpieczeństwo, dla dokonania których nie jest niezbędne nastąpienie skutku.

Występek z art. 178a § 1 k.k. można popełnić jedynie umyślnie, przy czym samo uruchomienie i prowadzenie pojazdu wymaga zamiaru bezpośredniego, natomiast fakt znajdowania się przez prowadzącego w stanie nietrzeźwości lub pod wpływem środka odurzającego może być również objęty zamiarem ewentualnym. W każdym razie niezbędna jest świadomość sprawcy, że może znajdować się w stanie nietrzeźwości lub pod wpływem środka odurzającego i godzenie się z tą możliwością.

W rozumieniu kodeksu stan nietrzeźwości zachodzi, gdy zawartość alkoholu we krwi lub 1 dm³ (litrze) wydychanego powietrza przekracza odpowiednio 0,5 ‰ lub 0,25 mg albo prowadzi do stężenia przekraczającego tę wartość. Prowadzącym pojazd jest zarówno osoba kierująca nim, jak również spełniająca jakiegokolwiek czynności związane bezpośrednio z ruchem danego pojazdu, zaś pod pojęciem prowadzenia pojazdu rozumieć należy każdą czynność wpływającą bezpośrednio na jego ruch, w szczególności rozstrzygającą o kierunku i prędkości jazdy.

Pojazd mechaniczny w ruchu lądowym to każdy pojazd drogowy czy szynowy napędzany umieszczonym w nim silnikiem, jak również maszyna samobieżna i motorower oraz pojazdy szynowe. Prowadzenie pojazdu mechanicznego oznacza zgodne z jego konstrukcją wprawienie w ruch, kierowanie nim, nadawanie prędkości i hamowanie.

Przestępstwo to może być popełnione w ruchu (...) lądowym, którym jest nie tylko ruch na drogach publicznych, w strefach zamieszkania, lecz także ruch w miejscach dostępnych dla powszechnego użytku (wyrok SN z dnia 5 maja 2009 r., IV KK 432/08, OSNwSK 2009, nr 1, poz. 1068).

Występek ten zagrożony jest karą grzywny, karą ograniczenia wolności lub karą pozbawienia wolności do lat dwóch.

Występek natomiast z § 4 tego przepisu, będący typem kwalifikowanym tego przestępstwa, popełnia ten, kto realizuje znamiona czynu określonego w art. 178a § 1 k.k. będąc wcześniej prawomocnie skazany za prowadzenie pojazdu mechanicznego w stanie nietrzeźwości lub pod wpływem środka odurzającego albo za przestępstwo określone w art. 173, 174, 177 lub art. 355 § 2 popełnione w stanie nietrzeźwości lub pod wpływem środka odurzającego albo dopuścił się czynu określonego w art. 178a § 1 k.k. w okresie obowiązywania zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych orzeczonego w związku ze skazaniem za przestępstwo.

Jest on zagrożony karą pozbawienia wolności od 3 miesięcy do 5 lat i zgodnie z brzmieniem art. 69 § 4 k.k. wobec sprawcy przestępstwa określonego w tymże przepisie sąd może warunkowo zawiesić wykonanie kary pozbawienia wolności jedynie w szczególnie uzasadnionych wypadkach.

W razie skazania za przestępstwo z art. 178a § 4 k.k., zgodnie z treścią art. 42 § 3 k.k., środek karny w postaci zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych orzeka się dożywotnio, a ponadto orzeka się świadczenie pieniężne w kwocie co najmniej 10.000 złotych na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym i Pomocy Postpenitencjarnej.

Zgodnie z przepisem art. 64 § 1 k.k., jeżeli sprawca skazany za przestępstwo umyślne na karę pozbawienia wolności popełnia w ciągu 5 lat po odbyciu co najmniej 6 miesięcy kary, umyślne przestępstwo podobne do przestępstwa, za które był już skazany, sąd może wymierzyć karę przewidzianą za przypisane sprawcy przestępstwo w wysokości do górnej granicy ustawowego zagrożenia zwiększonego o połowę. Zgodnie z definicją z art. 115 § 3 k.k. przestępstwami podobnymi są m.in. przestępstwa należące do tego samego rodzaju, czyli np. przestępstwa popełnione w celu osiągnięcia korzyści majątkowej.

Mając na uwadze powyższe oraz poczynione w niniejszej sprawie ustalenia faktyczne, Sąd ustalił, że oskarżony w dniu 17 stycznia 2016 roku w S. województwa (...) będąc uprzednio prawomocnie skazanym przez Sąd Rejonowy w Łukowie wyrokami z dnia 27 marca 2003 roku w sprawie o sygn. akt IVK 789/02, z dnia 6 grudnia 2007 roku w sprawie o sygn. akt II K 190/07, z dnia 7 kwietnia 2010 roku w sprawie o sygn. akt II K 1298/09 oraz z dnia 18 maja 2015 roku w sprawie o sygn. akt II K 255/15 za prowadzenie pojazdu mechanicznego w stanie nietrzeźwości jechał jako kierujący samochodem osobowym N. (...) o nr rejestracyjnym (...) w ruchu lądowym będąc w stanie nietrzeźwości, przy czym czynu tego dopuścił się w ciągu 5 lat po odbyciu co najmniej 6 miesięcy kary pozbawienia wolności orzeczonej za umyślne przestępstwa podobne, a tym samym zachowaniem swym wyczerpał dyspozycję art. 178a § 4 k.k. w związku z art. 178a § 1 k.k. w związku z art. 64 § 1 k.k.

W ocenie Sądu, wina oskarżonego nie budziła wątpliwości, gdyż nie zdecydował się on na zachowanie zgodnie z prawem, chociaż miał taką możliwość, a jednocześnie nie zachodziły żadne okoliczności wyłaczające winę.

Sąd na podstawie art. 178a § 4 k.k. wymierzył R. U. za popełnione przestępstwo karę 2 lat pozbawienia wolności.

Kara w takim wymiarze nie przekraczała stopnia winy oskarżonego, który był wysoki, gdyż w ocenie Sądu oskarżony miał pełną świadomość naganności swojego czynu, a co za tym idzie zdawał sobie sprawę, że prowadzenie pojazdu mechanicznego w stanie nietrzeźwości jest przestępstwem i to o dość znacznym stopniu szkodliwości społecznej, tym bardziej, że wcześniej był już czterokrotnie karany za dokładnie takie właśnie przestępstwa. Kara ta jest więc adekwatna do stopnia społecznej szkodliwości czynu oskarżonego, który naruszył dobro, jakim jest bezpieczeństwo

w komunikacji, a w szczególności jedną z fundamentalnych zasad bezpieczeństwa ruchu drogowego – zasadę trzeźwości, gdyż kierował pojazdem mechanicznym - samochodem osobowym znajdując się w fazie euforycznej – charakteryzującej się wyraźnymi zaburzeniami psychomotorycznymi i psychosensorycznymi, a występującej po przekroczeniu zawartości 0,5 mg alkoholu etylowego w 1 dm³ wydychanego powietrza oraz potencjalnie dobra w postaci życia, zdrowia i mienia innych uczestników ruchu drogowego oraz przewożonych osób. Równocześnie, mając głównie na względzie znaczne stężenie alkoholu we krwi oskarżonego, Sąd nie znalazł podstaw do przyjęcia, iż istnieje jakakolwiek pozytywna prognoza kryminologiczna co do osoby oskarżonego, w czym dodatkowo utwierdziła go postawa jego matki wyrażona w piśmie skierowanym do Prokuratury, a przekazanym w ślad za aktami do Sądu, która to wprost oznajmiła, że nie wierzy w poprawę syna i uważa, że winien on odbyć wcześniej orzeczoną karę w całości. Dlatego też wymierzając karę pozbawienia wolności w takim rozmiarze uznał, że winna od posłużyć długiemu odizolowaniu R. U. od społeczeństwa, dla którego prawidłowego funkcjonowania, przynajmniej w sferze bezpieczeństwa ruchu drogowego, każdy jego pobyt na wolności stanowi znaczne zagrożenie. Poza tym przy wymierzaniu kary nie sposób było pominąć faktu, że oskarżony dopuścił się przestępstwa z art. 178a § 4 k.k., okazując tym rażące lekceważenie dla porządku prawnego i to nie po raz pierwszy, a i to czyniąc w warunkach powrotu do przestępstwa, określonych w art. 64 § 1 k.k. – także po raz wtóry.

Tym samym kara wymierzona R. U. jest, zdaniem Sądu, w pełni adekwatna do stopnia społecznej szkodliwości czynu mu przypisanego i stopnia jego zawinienia, spełniając także wszelkie wymogi wychowawcze i prewencyjne w stosunku do tegoż oskarżonego.

Nadto – kierując się treścią wspomnianego przepisu art. 42 § 3 k.k. Sąd orzekł dożywotnio środek karny w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych, a także na podstawie art. 43a § 2 k.k. świadczenie pieniężne w kwocie 15.000 złotych na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej. Orzeczenie obu tych środków karnych było obligatoryjne, przy czym w odniesieniu do drugiego z nich Sąd orzekł go w wyższej niż minimalna wysokości mając na względzie to, że oskarżony jest sprawcą niepoprawnym i tylko szczęśliwemu zbiegowi okoliczności zawdzięcza to, że jak dotychczas prowadzenie przezeń w stanie nietrzeźwości pojazdów mechanicznych, zarówno te, za które został już ukarany, jak i będące przedmiotem niniejszego postępowania, nie zakończyło się poważniejszymi skutkami dla osób trzecich.

Uznając, że fakt odbywanie obecnie przez oskarżonego kary i wysokość kary orzeczonej uniemożliwią oskarżonemu podjęcie zarobkowania i uiszczenie kosztów sądowych Sąd na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. zwolnił go od obowiązku ich ponoszenia w całości, wydatkami w sprawie obciążając Skarb Państwa.

SSR Mariusz Brojek